

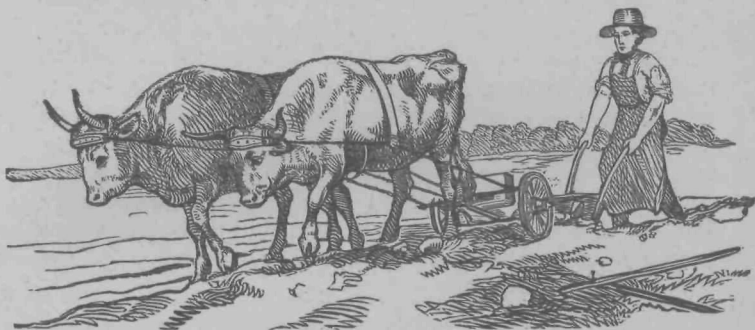
O r a č.

Sijaj, solnčece, na goro,
Sijaj, sijaj v dol gorkó,
Da zaziblje klasje skoro
Sredi polja se zlató.

Od morjá, oblaček, vstani,
In priplavaj čez goró,
Toče njivo mojo brani,
Dežek lij droban na njo.

Z ženo drago v koči beli
Otročički mi živé,
Ko bi kruha ne imeli,
Počilo bi mi srcé.

St. pl. Orlovič.

Janezkova Amerika.

Zima, ti si pa res dolga. Komaj mislimo, da je padel zadnji sneg, že naletava zopet novi. Nu, pa sneg bi že bil; saj so bele tiste mucke, ki doli frčijo z neba. Toda mrzle so, pa še zelo mrzle. Res jih ogreje včasih zlato solnce, pa kaj je to, ko je pa zjutraj tako mrzlo, da bi človek najrajše zlezal v gorko peč. Da, da, tam pri peči je po zimi še najprijetnejše; vsaj meni se tako dozdeva. Kako se tam pri tistih lončenih pečnicah človek poživí. Pa tudi za uho se tam ujame kaj prijetnega. Stari ljudje znajo tam za pečjo praviti take lepe pripovedke, da se ne naveličaš poslušati celi dan.

Tam pri Kokovih v Potočah pa znajo dedek še vse kaj družega povedati. O tlaki in vojski, o ciganih in rokomavharjih slišiš tam, kolikor hočeš. Zato je pa tam okoli dedka vedno dovolj malih poslušalcev. Vsako

popoludne po šoli se zbira pri gorki peči lepo število tistih radovednih razposajenčkov ter napenjajo mala, rdeča ušesca, da bi gotovo ujeli vsako dedkovo besedico. Le jednemu malih poslušalcev niso prigodbice prav všeč. Ta porednež je ravno Kokov Janezek. Ta nepridiprav je že dolgo premišljeval in ugibal, zakaj bi vedno sedel pri peči. Vedno ga je vleklo na prosto. Zato pa je tudi vedno povpraševal, ali ne bo še konec zime in snega in mraza. Zima bi bila že prijetna, pa kaj se hoče, ker so pa mama skrili njegove male sani.

Nekega dne pošljejo Kokova mama Janezka v grad na Turn nekaj povprašat. Po poti pride Janezek do grajskega ribnika, ki je bil čez in čez pokrit z gladkim ledom. Mali neubogljivček se nekoliko ozre na vse strani, če ga morda kdo ne vidi in ni blizu zvestega kužeta, 'tekelná', potem pa se zadriči po ledu. Veselo se zasmeye, ko se pripelje na drugi breg, ter si misli: »Sani so mama spravili, ledú pa ne bodo mogli.« Od tega dne pa je bil Janezek vsaki dan na zamrznenem ribniku. Res je včasih prav pošteno padel, pa to mu ni kratilo veselja. Smejál se je in veselo zapel:

Mi gremo spet
Na gladki led.
Če pademo,
Pa vstanemo!

Janezek je bil na ledu dan na dan. Mami se je čudno zdelo, kam neki sinček zahaja. Ko je iz šole prišel, kmalu se je izmuzal iz sobe in ni ga bilo nikjer. Če so ga pa vprašali zvečer, kjé je bil, bil je precej izgovor pri rokah. Slednjič so se pa mami le prečudni dozdevali vsi Janezkovi izgovori. Zato naročijo Tičarjevemu Tončku, naj pazi, kam bo šel Janezek. Kmalu so našli 'ptička': Kaj je bilo potem, mislim, da ste že uganili, mali čitateljčki. Tista je pela, katero je bil Miklavž prinesel. Da pa ne boste mislili, moji mali znančki, da ni tisti Miklavžev dar, ki mu pri nas pravimo 'brezovo olje', dobro 'zdravilo' za marsikaterega Janezka ali Jožka, vam precej povem, da je bil Kokov Janezek od tistega dné, ko so ga 'namazali z brezovim oljem', prav priden in ubogljiv.

Zima se je bližala koncu. Snega je bilo le še prav malo po osojnih dolinicah. Rumene trobentice in bele marjetice so se že prikazovale po bregovih. Kokov Janezek je bil menda že pozabil, kako gorko je tisto brezovo olje! Rad bi bil zopet videl grajski ribnik. Zato steče nekega dné proti gradu pogledat, ali je tam še kaj ledu. Toda vse je bilo že kopno. Le še po sredi je plavala ledena plošča. »Oj kako prijetno bi bilo, ko bi se vozil na tej ledeni plošči«, vzdihne Janezek. Nato hitro skoči po dolg kol in ž njim spravi ledeno ploščo h kraju. Malo jo poskusi s kolom, če je dovolj močna, in potem stopi na njo. Lepo prijetno je bilo se voziti od brega do brega, ali kakor je rekel Janezek, v ,Ameriko'!

Nesreča pa ne počiva, kar menda veste. Zato je pa tudi Kokovega Janezka obiskala. Komaj se je bil na ledeni plošči napotil drugič v ,Ameriko', počil je led pod njim in Janezek se je zvrnil v mrzlo vodo. O, kako je klical na pomoč! Angeljček varih je bil vendar še toliko usmiljen, da je ravno v tistem času pripeljal grajskega hlapca, starega Matijo, mimo ribnika. Ta je izvlekel Janezka iz ,morja' in ga peljal v grad. Tam so ga lepo preoblekli in posušili. Grajska Anica pa je sporočila Kokovim, naj pridejo po otroka.

Kokov Janezek je sedaj ozdravljen. V Ameriko si menda več ne želi; vsaj v tisto mrzlo in mokro ne. Zato pa rajše varuje domačo peč in se pogovarja z dedkom.

Fr. —ek.

Ki zbrisati jih moči ni . . . !

Ko zbríše mamica ljubeča
Otroku solze iz oči,
Izgine hipoma nesreča
In ličece se razvedrí.

Pa vzrase časih dete malo
In blago mater žalosti,
Solzé budi ji le v zahvalo,
Ki zbrisati jih moči ni!

L. Črnej.

